

ГЛАВА 1

Літак завершував свій політ над Нью-Йорком. Він перетнув увесь океан, щоб дістатися сюди. Хто знає, що відбувається в Тімбукту зараз?

Разом зі своєю сестрою Емі і двома друзями Ден Кехіл був пасажиром приватного літака. Цей літак належав його далекому родичу, суперзірці хіп-хопу Йоні Візарду. Ден дивився в ілюмінатор, допиваючи коктейль зі свіжих полуниць та ананаса.

Досить приємно подорожувати у такий спосіб.

Ден нахилився трохи вбік, щоб краще розгледіти краєвид. Йому подобалося дивитися на відомі будівлі, схожі на скульптури, на зразок Емпайр-стейт-білдингу, Крайслер-білдингу і Бруклінського мосту.

Але найбільш його вражала Статуя Свободи, яка гордовито височіла в гавані. Ден ніколи не казав уголос, але щоразу, коли він прилітав у Нью-Йорк, йому здавалося, що вона вітала його особисто, утім, як і будь-якого іншого мандрівника.

Бортпровідник, спокійний і врівноважений чоловік на ім'я Віктор, забрав порожню склянку Дена.

Він глянув через його плече і вказав у вікні на південну частину Манхеттена.

— Там були раніше вежі-близнюки,— сказав Віктор.— Усесвітній торговий центр. Ти, напевно, був зовсім малий, коли він обвалився.

Ден пам'ятав цю подію. У реальному житті він, звичайно, не бачив цього, лише на відео. Він легко згадав кадри одинадцятого вересня 2001 року — викрадений літак урізався в першу вежу, а потім і в другу, залишаючи в будівлях страшні діри. Всюди клубочився чорний дим, і палало яскраве полум'я.

Але найжахливіше було те, як обидві масивні споруди завалилися, розвіялися на порох, немов замки з піску. Коли Ден уперше побачив відзнятий матеріал, він подумав, що це більш схоже на голлівудський фільм.

Але все, на жаль, було реальним. Тоді загинуло майже три тисячі осіб.

— Від погляду на цю частину Манхеттена у мене завжди болить серце,— зізнався Віктор.

Південна частина Манхеттена була майже порожньою. Сотні будівель, високих та низьких, розташовувалися майже впритул одна до одної. Ден згадав натомп на концертах Йони — високі будівлі були схожі на людей, які сидять на плечах у своїх друзів, щоб краще розгледіти свого кумира.

Важко уявити собі, як дві масивні башти змогли вміститися тут.

— Сумно,— похитав головою Віктор.— Люди іноді бувають такі жорстокі щодо інших.

Ден відкинувся на спинку сидіння і гірко зітхнув. Слова Віктора зачепили його.

Веспери.

Вони вже забрали в Дена людей, які щиро дбали про нього. Тепер із ними так само могли вчинити будь-що жахливе... Ден не міг уявити, що він буде робити без них. Він має зупинити Весперів. І він точно знав, що для цього треба.

Треба встигнути закінчити приготування сироватки, а потім випити її.

Емі не торкалася телефону Весперів. Тільки коли колеса літака торкнулися землі, вона витягла його. Здавалося, минула ціла вічність, перш ніж екран засвітився. І, звичайно ж, це було текстове повідомлення від Веспера-Один.

Наступна зупинка нехай буде в Йелі.
Чотири-нуль-вісім, сім-чотири — за двері.
І днів небагато даю я — лиш три.
Якщо не встигаєш, все просто — плати.

Треба дотримуватися ритму і дбати про ритму. Знаєш, я міг би стати поетом!

Уже кілька тижнів Емі й Дену доводиться грати за правилами ненависної шістки Весперів. За допомогою кращого друга Дена, малого Аттікуса Розенблюма і його старшого брата Джейка Емі з Деном подорожували світом, викрадали артефакти, рукописи, твори мистецтва і навіть коштовності — на поталу анонімному Весперу-Один.

Чому? Тому що у Весперів заручники. Сім осіб, які були дорогі Кехілам, у тому числі також два члена родини — їхні опікуни Неллі Гомес і Фіске Кехіл. Веспер-Один погрожує вбити заручників, якщо Емі з Деном не виконають поставлених завдань. І останнє завдання прийшло сьогодні. Треба поціпити з Йельського університету... але що саме?

Емі відправила текст Евану, який стежив за ними із штаб-квартири в Еттлборо, що в Массачусетсі. Більш вона нічого не додала. Еван сам зрозуміє, куди вони вирушать далі. Крім того, вона зовсім не знала, що йому сказати.

«Привіт, як справи?» — зовсім банально, враховуючи обставини.

«Нам треба поговорити». — Після таких слів його грець поб'є, а цього їй зовсім не треба, адже зараз самий розпал війни між ними і Весперами.

«Я дещо мушу сказати тобі. Я знаю, що ми зустрічаємося, але вчора я випадково поцілувала іншого».

Емі відчула, як її обличчя почало пашіти. Вона розуміла, що «випадково» — це не те слово. Сказавши так, вона тільки ще більш образить Евана. Вона ми-